

کشتی آزاد ایران؛ میان افتخار امروز و دغدغه فردا آزمون المپیک

وقتی یک قهرمان جهان لب به سخن می‌گشاید، معمولاً حرف‌هایش فراتر از یک تحلیل ساده است. سیدمراد محمدی، آزادکار پرافتخار سال‌های نه‌چندان دور، اخیراً نگاه خود را به عملکرد تیم ملی در رقابت‌های جهانی بیان کرده است؛ نگاهی که هم تحسین و امید را در خود دارد و هم هشدار و دغدغه. او معتقد است راز موفقیت اخیر تیم ملی، در کنار مدیریت کلان فدراسیون، بیش از هر چیز به ارتباط نزدیک سرمربی با شاگردان برمی‌گردد.

محمدی می‌گوید شالوده تیم بعد از المپیک تغییر چندانی نکرد و همین ثبات به ملی‌پوشان اجازه داد با هماهنگی بیشتری روی تشک بروند. در واقع، برخلاف تصور بسیاری که گمان می‌کردند تیم پس از آن رویداد بزرگ نیاز به پوست‌اندازی وسیع دارد، ترکیب اصلی حفظ شد و تنها چند جای خالی با نفرات تازه پر شد. نتیجه این سیاست، تیمی بود که تجربه و انگیزه را توأمان در اختیار داشت و توانست در مسابقات جهانی زاگرب بدرخشد.

اما او به نکته‌ای دیگر هم اشاره می‌کند؛ عاملی که شاید کمتر در گزارش‌های رسمی دیده شود. به اعتقاد محمدی، پُزمان درشتکار توانسته با رویکرد انسانی و ارتباط صمیمانه با کشتی‌گیران، فضای روانی مناسبی برای تیم بسازد. این رابطه عاطفی باعث شده کشتی‌گیران با انرژی بیشتری تمرین کنند و در میدان نیز با آرامش بجنگند. او معتقد است این شیوه مربیگری، یکی از دلایل کلیدی موفقیت‌های اخیر است.

با این حال، محمدی هشدار می‌دهد نباید

اسیر توهم پیروزی شد. او تأکید می‌کند المپیک

لس آنجلس چالش متفاوتی خواهد بود. آمریکاایی‌ها، رقیب اصلی ایران در سال‌های اخیر، در رقابت‌های جهانی اخیر تقریباً یک تیم تازه را روانه میدان کردند و با جوان‌گرایی گسترده، به دنبال اوج گرفتن تا المپیک هستند. او با قاطعیت می‌گوید: «آنها تا ۲

سال آینده به شرایط ایده‌آل می‌رسند و کار ما به مراتب دشوارتر خواهد شد». این سخن نشان می‌دهد

نگاه او بیشتر متوجه آینده است تا جشن گرفتن برای قهرمانی اخیر.

محمدی بارها در گفت‌وگوی خود بر ضرورت

شناسایی ضعف‌ها تأکید کرد. از نظر او، پیروزی نباید

نقابی باشد بر کاستی‌هایی که در میدان‌های بزرگ‌تر آشکار می‌شود. به باور وی، تیم‌ملی باید همین حالا

برای اصلاح مشکلات فنی و تاکتیکی اقدام کند تا در میدان المپیک غافلگیر نشود. او حتی تأکید می‌کند شکست‌ناپذیری یک توهم است و هر تیمی بدون کار

مداوم، به‌احثی زمین می‌خورد.

بخش قابل توجه دیگری از سخنان کشتی‌گیر

پرافتخار ایران مربوط به تغییر وزن کامران قاسم‌پور

بود. او با صراحت گفت از همان ابتدا نسبت به ماندن

طولانی‌مدت این کشتی‌گیر در وزن ۸۶ کیلوگرم تردید

داشته است. به باور او، حضور قاسم‌پور در این وزن

بیشتر یک انتخاب تیمی بوده تا شخصی و ادامه دادن

در این مسیر نیازمند تصمیمی دقیق و آینده‌نگرانه

است. محمدی اضافه می‌کند قاسم‌پور باید با کادر فنی

مشورت و مشخص کند آیا قصد دارد تا المپیک در

همین وزن باقی بماند یا به وزن طبیعی خود بازگردد.

او همچنین به والنسیا، حریف سرسخت خارجی

قاسم‌پور اشاره کرد و گفت این کشتی‌گیر نسبت به

گذشته تغییرات چشمگیری داشته و با انرژی فراوان

مبارزه می‌کند. چنین شرایطی کار قاسم‌پور را دشوارتر

خواهد کرد و او باید برای مواجهه با این سطح از رقابت، برنامه‌ای ویژه داشته باشد.

در مجموع، حرف‌های محمدی را می‌توان

ترکیبی از امید و هشدار دانست. او از یک سو به

دستاوردهای اخیر تیم‌ملی می‌بالد و نقش ارتباط

صمیمی مربی با شاگردان را کلیدی می‌داند و از

سوی دیگر آینده‌ای سخت و پرچالش را پیش‌بینی

می‌کند. نگاه او یادآور این نکته است که قهرمانی‌های

امروز تضمینی برای فردا نیست؛ تنها تلاش مستمر، نقد منصفانه و برنامه‌ریزی دقیق است که می‌تواند

مدال‌های المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس را برای کشتی

ایران به ارمغان آورد.

خبر

افزایش دسته‌های وزنه‌برداری برای المپیک لس آنجلس

کمیته بین‌المللی المپیک اوزان وزنه‌برداری را برای المپیک لس‌آنجلس افزایش داد.

به گزارش ایسنا، کمیته بین‌المللی المپیک تصمیم گرفت تعداد دسته‌های وزنی وزنه‌برداری در المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس را افزایش دهد.

پیش از این ۱۲۰ وزنه‌بردار (۶۰ مرد و ۶۰ زن) باید در ۵ وزن مردان و ۵ وزن زنان به رقابت می‌پرداختند اما اکنون یک وزن به بخش مردان و یک وزن به بخش زنان اضافه شده است.

به این ترتیب وزنه‌برداری در المپیک لس‌آنجلس در ۶ وزن مردان و ۶ وزن زنان برگزار می‌شود.

البته کمیته بین‌المللی المپیک تعداد سهمیه‌ها را افزایش نداده است و همان ۱۲۰ وزنه‌بردار (۶۰ مرد و ۶۰ زن) باید در ۱۲ وزن مردان و زنان به رقابت بپردازند.

فدراسیون جهانی وزنه‌برداری تا پایان سال ۲۰۲۵ فرصت دارد اوزان المپیکی را مشخص کند.

صحنه‌ای شد برای تولد افسانه‌ای که سال‌ها انتظارش را می‌کشیدیم؛ افسانه‌ای که از مصداقی ۲ جریان دیرینه، یعنی کشتی آزاد و فرنگی، جان گرفت و قله‌ای را فتح کرد که پیش‌تر دست‌نیافتنی می‌نمود.

این پیروزی تنها نتیجه چند مبارزه بر تشک نبود. ماجرای آن شب‌ها و روزها، ماجرای نسلی بود که آمده تا سرنوشت خویش را با دستان جوانش بازنویسی کند. نسلی که با میانگین سنی اندک، در برابر مردان کهنه‌کار جهان ایستاد و نشان داد که شور و ایمان، اگر با اندیشه و برنامه همراه شود، کوه را نیز می‌تواند جابه‌جا کند. سال‌ها بود که کشتی ایران، با همه افتخاراتش، از چنین هم‌آغوشی‌ای بی‌بهره مانده بود. هر بار یا آزادکاران بر سکوی نخست می‌ایستادند یا فرنگی‌کاران و دیگری در حسرت جام باقی می‌ماند اما این بار، به همت جوانانی که در عین خامی، پخته‌تر از بسیاری از باتجربه‌ها جنگیدند، تاریخ ورق خورد. آنان نه‌تنها مدال آوردند، بلکه روحی تازه در جان یک ملت دمیدند.

علیرضا دبیر، مردی که سکان کشتی کشور را در دست دارد، پیش از اعزام وعده داده بود ثمره سال‌ها تلاش در کرواسی به بار خواهد نشست. بسیاری این وعده را رویایی می‌پنداشتند اما زاگرب نشان داد رویاها وقتی تا تدبیر آمیخته شوند، می‌توانند به حقیقت بدل شوند.

آزادکاران، نخست راه را گشودند. مدال‌های رنگارنگ‌شان نوید روزهای خوش می‌داد. بازگشت‌شان به میهن همراه با جشن و استقبال پرشوری بود که مدت‌ها نظیرش دیده نشده بود اما درست وقتی که شور آزادکاران هنوز در خیابان‌ها طنین داشت، فرنگی‌کاران با گامی بلندتر ظاهر شدند.

شاگردان حسن رنگرز، در همان اوزان ابتدایی، ضربه کاری را وارد کردند. ۳ فینالیست از ۴ وزن نخست، زنگ پیروزی را آنچنان زود به صدا درآورد که رقبای دیرینه هنوز در شوک بودند. حضور هر یک از آن جوانان بر روی تشک، تصویری بود از جسارت و بی‌پروایی. غلامرضا فرخی در میان وزن‌ها، همچون شیر غران، حریفان را از میدان به در کرد و نشان زرین را بر گردن آویخت. امین میرزازاده در فوق‌سنگین، با قلمتی استوار، قدرت ایران را در برابر نگاه جهانیان به رخ کشید. پیام احمدی نیز با دستیابی به نقره و علیرضا عبدولی با جایگاه پنجم، به کاروان ایران امتیازهایی افزودند که فاصله با رقبایا به مرز غیرقابل بازگشت رساند.

اما ماجرا به همین جا ختم نشد. خبر صعود هادی ساروی به فینال وزن ۹۷ کیلو، همچون تیر خلاص بر امید سایر کشورها فرود آمد. کمی بعد دانیال سهرابی

نیز با پیروزی‌های پی‌درپی، امتیازهای دیگری به حساب ایران واریز کرد. وقتی جمع نهایی امتیازات به رقم ۱۱۰ رسید، دیگر روشن بود که حتی پیش از برگزاری آخرین

مردان طلایی فرنگی بعداز صید جایگاه نخست چه گفتند؟

بدون غرور، نگاه به آینده

ایران بجنگد

در سوی دیگر، غلامرضا فرخی، نماینده‌وزن ۸۲ کیلوگرم،

شب خاطره‌انگیزی را پشت سر گذاشت. او نیز با اقتدار

کامل، مدال طلا را بر گردن آویخت و به عهدی که پیش‌تر

با مادرش بسته بود وفادار ماند. فرخی در گفت‌وگوهای بعد

از قهرمانی، با چشمانی پر از شور، از مادری گفت که داعیش

همیشه پشت سر او بوده و حالا خوشحال است که با مدال

جهانی توانسته دلش را شاد کند.

او در سخنانش احترام ویژه‌ای برای پرچم سهرنگ

ایران قائل شد و لحظه‌ای که سرود ملی در سالن مسابقات

طنین‌انداز شد را یکی از فراموش‌نشدنی‌ترین تجربه‌های

زندگی‌اش دانست. به گفته فرخی، ایستان زیر پرچم و

شنیدن سرود ملی حس بی‌بدیلی است که تمام خستگی‌ها

را از تن بیرون می‌برد. او خود را سربازی کوچک برای کشور

معرفی کرد که تنها وظیفه‌اش، تلاش برای افتخار آفرینی

است.

این مدال برای فرخی فقط یک دستاورد ورزشی نبود،

بلکه نمادی از عمل به قول و پاسخ به اعتماد مردم بود. او

با افتخار گفت که خوشحال است شرمنده مردم، مربیان و

خانواده‌اش شده و توانسته لبخند را بر لبان آنان بنشاند.

هر دو قهرمان ایرانی، بر اهمیت استمرار در مسیر قهرمانی

سال‌هاست کشتی ایران را می‌شناسند: بازگشت دوران اقتدار، نه در رویا، که در واقعیت آغاز شده است. جشن ۲ قهرمانی در یک دوره، بار معنایی سنگینی دارد. همان‌طور که ۲ رودخانه آزاد و فرنگی در نقطه‌ای به هم پیوستند،

غرور یک ملت نیز به موجی واحد بدل شد.

سیداب اسماعیلی و علیرضا مهدی در اوزان پایانی نیز بر این کارنامه افزودند تا دیگر هیچ روزنه‌ای برای تردید باقی نماند. این پیروزی همچون مهر تأییدی بود بر برنامه‌ای که با اعتماد به نسل نو شکل گرفت. میانگین سنی ۲۲ سال، نشان از آینده‌ای دارد که می‌تواند برای سال‌ها پرچم ایران را بر فراز سالن‌های جهان نگه دارد. زاگرب، در حافظه تاریخ کشتی، نه به عنوان شهری عادی، بلکه به‌عنوان معبدهی برای تولد دوباره ایران حک خواهد شد. هر ضربه‌ای که کشتی‌گیران ایرانی بر تن حریفان وارد کردند، پژواکی بود از سال‌ها تمرین طاقت‌فرسا. خون دل خوردن مربیان و اشتیاق مردمی که کشتی را نه یک ورزش، که بخشی از هویت خویش می‌دانند.

اگر بخواهیم راز این موفقیت را در چند واژه خلاصه کنیم، شاید «جوانی»، «ایمان» و «برنامه» ۳ کلید اصلی باشند. جوانی که جسارت می‌آورد، ایمان که دل را قرص می‌کند، و برنامه که مسیر را روشن می‌سازد. بدون هر یک از این ۳، پیروزی زاگرب تنها یک رؤیا باقی می‌ماند. اکنون، جهان کشتنی در برابر پرسش‌سی تازه ایستاده است: چگونه می‌توان در سال‌های پیش‌رو، مانع تداوم این نسل ایرانیان شد؟ تیمی که هنوز در ابتدای مسیر چنین سلطه‌ای ایجاد کرده؛ چه خواهد شد زمانی که تجربه و پختگی نیز به آن افزوده شود؟ پاسخ روشن است: کشتی ایران می‌تواند برای یک دهه یا بیشتر، معادلات جهانی را به سود خویش تغییر دهد.

صدای سرود ملی که در زاگرب بارها طنین انداخت، نه فقط برای گوش‌های ما که برای وجدان جهانیان پیام داشت.

پیام این بود که ایران هنوز زنده است، هنوز نفس می‌کشد و هنوز توان آن را دارد که قله‌ها را فتح کند. اشک شوق بر گونه کشتی‌گیران، نشانی بود از باری که از دوش‌شان برداشته شد؛ باری که نسل‌های پیشین بر جا گذاشته بودند و اینان به زیبایی بر دوش کشیدند.

این قهرمانی نه پایان راه که آغاز فصلی نو است، فصلی که در آن، فرزندان ایران می‌توانند با اعتمادبه‌نفس بیشتری بر صحنه‌های جهانی قدم بگذارند. اگر تا دیروز نام ایران با خاطره‌های پراکنده همراه بود، امروز با یک دبل تاریخی، به عنوان قدرتی یکپارچه شناخته می‌شود.

و چه زیاست که این پیروزی به دستان جوانانی رقم خورد که خود به تازگی با به میدان بزرگسالان گذاشته‌اند. آنان همچون درختانی تازه روئیده‌اند که ریشه در خاکی کهن دارند و شاخه‌های‌شان تا سال‌ها سایه‌ای گسترده بر سر کشتی جهان خواهد افکند.

تأکید کردند. آنها بر این باورند که رسیدن به اوج تنها

آغاز ماجراست و آنچه مهم‌تر است، حفظ جایگاه و تکرار

موفقیت‌ها در آینده است. چنین نگرشی بی‌گمان

نشان‌دهنده بلوغ فکری و ورزشی نسل تازه

کشتی‌گیران کشور است.

قهرمانی میرزازاده و فرخی، بار

دیگر یادآور قدرت سنتی ایران در

کشتی فرنگی است؛ رشته‌ای که

سال‌هاست بخش جدانشدنی از

هویت ورزشی کشورمان به شمار

می‌رود. این پیروزی‌ها تنها حاصل

دلآوری در میدان مسابقه نیست، بلکه ثمره

سال‌ها تلاش پنهان در سالن‌های تمرین،

رژیم‌های سخت، صبوری در برابر آسیب‌ها

و تحمل فشارهای روانی است.

قهرمانی در چنین سطحی نه‌تنها برای خود

ورزشکاران، بلکه برای جامعه ورزش کشور نیز

الهام‌بخش است. این دستاوردها امید را در دل

نوجوانان و جوانانی که در باشگاه‌های کوچک

محلی مشغول کشتی‌اند شعله‌ور می‌کند و

الگویی زنده برای نسل آینده به وجود می‌آورد.

رکورד تازه تیم ملی کشتی فرنگی در زاگرب

توفان روز سوم با طلای ساروی

یک به پایان رساند. مهدی در مرحله بعدی برابر دیوید لوسونزی از مجارستان مبارزه کرد و برنده شد و به این ترتیب در آخرین کشتی نیمه نهایی علیرضا مهدی با شکست این حریف فینالیست شد.

نمایش ۳ فرنگی‌کار ایران در روز سوم، بار دیگر توان فنی و بدنی تیم تحت هدایت حسن رنگرز را به رخ کشید. راهیایی ۸ نفر از ۱۰ کشتی‌گیر اعزامی به نیمه‌نهایی، رکوردی است که نه‌تنها نشان‌دهنده آمادگی بدنی بالای نفرات است، بلکه حکایت از انسجام تاکتیکی تیم دارد. کارشناسان معتقدند این آمار می‌تواند به یکی از درخشان‌ترین کارنامه‌های تیم ملی ایران در مسابقات جهانی تبدیل شود.

با توجه به سطح بالای رقابت‌ها و حضور قهرمانان بزرگ از کشورهای صاحب‌نام، دستاورد کشتی‌گیران ایرانی در زاگرب امیدواری زیادی در میان هواداران ایجاد کرده است. حالا نگاه‌ها به مراحل پایانی دوخته شده و همه چشم‌انتظارند ببینند آیا این رکورد فوق‌العاده با مدال‌های بیشتر تکمیل خواهد شد.

■ ساروی سومین طلای ایران را گرفت

محمدهادی ساروی، ملی‌پوش وزن ۹۷ کیلوگرم کشتی فرنگی ایران در فینال مسابقات جهانی برابر ارتور سارگسیان از روسیه پیروز و قهرمان جهان شد. قهرمان المپیک پاریس با این مدال، تعداد مدال‌های جهانی و المپیک خود را به ۶ مدال شامل یک طلا و یک برنز المپیک و ۲ طلا و ۲ برنز جهانی رساند.